

MATT BROLLY

KRIMI THRILLER S MICHAEL LAMBERTEM

Motive oci

WALL STREET
JOURNAL
Bestseller

Mrtvé
oči

**KNIHY MATTA BROLLYHO
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Louise Blackwellová

Krvavé stigma
Smrtí to nekončí

Michael Lambert

Mrtvé oči

MATT BROLLY

Mrtvé oči

Přeložila Daniela Čermáková

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovi představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Matt Brolly, 2015

Translation © Daniela Čermáková, 2025

Cover © Jan Matoška, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-977-5 (pdf)

Pro Alison

Prolog

Muž postával na kraji tanečního parketu. Měl vytáhlé končetiny a řídnoucí vlasy a mezi mladá pružná těla tak příliš nezapadal. Sam Burnham ho sledoval od baru a přitom usrkával stejnou brandy, kterou si objednal už před hodinou.

Písnička skončila a muž přešlápl. Přelétl pohledem taneční prostor se zrcadly, načež zamířil k baru.

Burnham si objednal druhý drink. Koutkem oka mladšího muže zahlédl a obrátil se k němu. Položil mu ruku na paži a podíval se mu zpřímá do očí.

„Můžu tě pozvat na drink?“ zeptal se.

Muž přikývl a změřil si Burnhama pronikavým pohledem. O dvacet minut později spolu vyšli z klubu.

„Co teď?“ chtěl vědět Burnham a přitáhl si bundu těsněji k tělu. V Bristolu byl pozdní zářijový večer a od chvíle, co odešel z domova, se teplota ještě snížila.

„Kde bydlíš?“ zajímal se muž. Očima těkal kolem sebe, na Burnhama se ani jednou nepodíval.

„V hotelu. Tam by se ti nelíbilo. Žiješ někde poblíž?“ Burnham přesně věděl, kde bydlí.

„Nevím co dál,“ odpověděl muž. „Vůbec tě neznám.“

Burnham se znovu dotkl mužovy paže. Jednalo se o tu nejjednodušší techniku, ale obvykle fungovala.

Muž polevil v ostražitosti. „Není to moc daleko. Můžeme jít pěšky.“

Žil v Southvillu, na malém bristolském předměstí ani ne kilometr od centra. Kráčeli v rozpačitém tichu, přerušovaném jen mužovými občasnými otázkami.

Pak se zastavil před blokem činžáků. „Nerad bych zněl divně, ale neznáme se odněkud?“

„Něrekl bych. Nejspíš působím obyčejně,“ odpověděl Burnham a vešel za ním dovnitř.

V bytě bylo uklizeno a ve vzduchu něco vonělo. V obýváku stál nábytek s nablýskaným povrchem: sklo, chrom, mramor. Burnham přijal skleničku brandy. Muži se třásly ruce, když mu ji podával.

Přesunuli se k pohovce a muž mu to značně usnadnil. „Za minutku jsem zpátky,“ pronesl váhavě.

Jakmile Burnham uslyšel klapnutí dveří koupelny, vyndal z vnitřní kapsy bundy ampulku. Rozlomil ji a čirou tekutinu vy-lil do pití, načež ho zamíchal levým ukazováčkem.

Muži trvalo pět minut, než drink vypil. A dalších pět minut, než droga začala účinkovat. Burnham ho odtáhl do ložnice, mužovo vyzáblé tělo působilo v jeho pevných pažích křehce. Položil ho na postel a na mobilu vytočil číslo.

Burnhamův šéf dorazil do bytu o dvě minuty později s koženou aktovkou. Burnham mlčky sledoval, jak vyndává chirurgický oblek, sadu skalpelů a druhou ampulku s odlišnou látkou. „Počkej v autě,“ nařídil.

Trvalo tři hodiny, než jeho šéf vyšel z budovy. Burnham vyskočil ze sedadla, aby mu otevřel zadní dveře.

„Mám to tam uklidit?“ zeptal se.

„Ne, tentokrát ne.“

1

Michael Lambert čekal v zadní části kavárny. Po jeho pravici se u tří dřevěných stolů sešla skupinka čerstvých matek. Některé z nich chovaly svoji drobotinu, jiné nechaly miminka spát v objemných kočárcích, které stály namačkané v prostoru. O dva stoly dál zírali dva muži oblečení ve stejných oblecích do iPadů. Vedle nich si žena s copánky četla nějaký román v paperbacku. Všichni vzhledli, když dveřmi prošel Simon Klatzky a zavolal na něho.

Lambert si těch pohledů nevšímal. Dorazil před třiceti minutami a ze zvyku několikrát přelétl pohledem klientelu kavárny, aby ji zkontroloval. Nezaznamenal nic neobvyklého. Vstal a pokynul Klatzkému, aby přistoupil. Naposledy ho viděl před dvěma lety na pohřbu. „Rád tě zase vidím, Simone,“ přivítal ho.

„Mikey,“ zahlaholil Klatzky. Stejně jako Lambertovi i Klatzkému bylo osmatřicet. Od jejich posledního setkání zhubl. Obličej měl vyzáblý a oční bělmo protkané červenými žilkami. Jakmile promluvil, Lambert si všiml pár chybějících zubů. Ostatní vypadaly zažloutle a černaly se v nich laciné plomby. Tvář se mu roztáhla v úsměvu. Stál tam a culil se na Lamberta. V levé ruce svíral velkou obálku.

„Tak se posad. Co si dáš k pití?“ zeptal se ho Lambert.

Klatzky pokrčil rameny. „Kafe?“

Lambert objednal dvě černá americana a vrátil se ke stolu.

„Promiň, že jdu tak pozdě,“ omluvil se Klatzky.

Klatzky mu zavolał dneska ráno požádal ho o schůzku. Od-mítl sdělit Lambertovi details po telefonu, ale naléhal na něj, že je to urgentní. Soudě podle jeho oděru to nebylo tak důležité, aby se předtím nezastavil někde v baru.

Klatzkému se trásly ruce, když upíjel kávu. „Říkal jsem si, že bude nejlepší, když se přesvědčíš sám,“ prohlásil a podíval se na obálku, kterou stále pevně držel v ruce.

Lambert se napřímil na židli a podrbl se ve strništi na tváři. Opravdu ho potěšilo, že starého přítele vidí. Souhlasil se setkáním jen proto, že Klatzky zněl po telefonu opravdu vyděšeně. Když teď dorazil, Lambert litoval, že se s ním během posledních dvou let nevidal častěji.

„Jak se máš, Simone?“

„Jde to. Promiň, že jsem nezavolał dřív.“ Zaváhal. „A teď, ozvat se ti za těchhle okolností...“ Obálku svíral tak pevně, až mu zbělaly klouby.

„Momentálně nepracuju, Simone.“

„Nevěděl jsem, s kým jiným si mám promluvit.“ Klatzky vytáhl z černého přísláště lahev čiré tekutiny a polovinu obsahu vylil do šálku kávy.

Některé věci se nemění. „Tak mi to teda ukážeš?“ Lambert na něho nechtěl pospíchat, ale v překvapeních si moc neliboval. Potřeboval vědět, o co Klatzkému jde.

Klatzky si pořádně přihnul alkoholem vylepšeného nápoje a na okamžik vypadal zmateně.

„Tu obálku, Simone.“

Klatzky zíral na obálku, jako by se mu právě teď zjevila v ruce. Podal ji Lambertovi a přitom se celý třásl.

Na přední straně byly vytištěné Klatzkého jméno a adresa, ale chyběla tam známka. „Dostal jsi to dneska?“

„Objevil jsem to doma, když jsem se vrátil.“

„Odkud ses vrátil?“

„Včera večer jsem si vyrazil ven. Domů jsem se dostal až ráno.“
Podíval se na Lamberta, jako by očekával, že ho pokárá.

Lambert otevřel obálku a vytáhl složku papírů A4. Na každé stránce uviděl fotku toho samého muže, jen zabraného z různých úhlů. Lambert při čtení poklepával na stůl klouby levé ruky.

„Je to on, Mikeu,“ hlesl Klatzky.

Na snímku ležel mrtvý vyhublý muž. Pleť měl matně nažloutlou. Pramínky rozčuchaných vlasů mu visely přes lícní kosti, slepené něčím zelenohnědým. Ústa měl otevřená, zachycená ve věčném udiveném výrazu. Na místě, kde měl mít muž oči, zely dva prázdné důlky. Na obličeji mu ulpívaly kousky kůže. Lambert rozpoznal latinský nápis složitě vyrytý do mužovy hrudi. Vrátil desky do obálky a utřel si pot z čela.

„Takže?“ nadhodil Klatzky.

„Kde jsi to vzal?“

Klatzky si do hrnku nalil víc čiré tekutiny. „Už jsem ti to říkal. Našel jsem to doma, když jsem se ráno vrátil. Proč mi to někdo sakra poslal, Mikeu?“ zeptal se tak nahlas, že po něm mladé matky střelily nesouhlasnými pohledy.

Lambert si promnul tvář. Kdyby tušil, co se v té obálce skrývá, nenavrhl by setkání na tak veřejném místě. „Promluvíím s pár lidmi. Uvidím, co zjistím. Potřebuju si to ale nechat,“ prohlásil.

„Jenže proč to někdo poslal mně, Mikey?“

„To netuším.“ Lambert zkontroloval adresu na obálce. „Pořád bydlíš v tom bytě v East Hamu?“

„Bohužel jo.“

„Neviděl ses v poslední době ještě s někým dalším?“

„Myslíš z univerzity? Ne. Ty jsi první, s kým jsem se sešel od...“ zaváhal. „Od toho pohřbu.“

Lambert si ty obrazy znovu přehrál v hlavě a snažil se nevšímat si Klatzkého, který na něm visel pohledem. Oběť měla na hrudi vyryté:

In oculis animus habitat.

Nápis, rozmazaný prosakující krví, se na mužově bledé pokožce proměnil v tmavě hnědé podlitiny. Lambert nepotřeboval vidět jeho prázdné oční důlky, aby pochopil, co ta slova znamenají.

Duše dlí v očích.

Z kavárny vyšli společně. „Můžeš jít na chvíli bydlet někam jinam?“ zeptal se Lambert.

„Proč? Myslíš, že jsem další na řadě?“ opáčil Klatzky.

Lambert netušil, co si Klatzky nalil do kafe, ale všiml si, že se kymácí ze strany na stranu. Položil mu ruku na rameno. „Nesmíme panikařit. Nejspíš ti to neposlal přímo vrah. Dokud ale nezjistíme, jak se k tobě ty fotky dostaly a proč, bylo by rozumnější držet se od toho bytu dál.“

„Neměli bychom to říct Billyho rodičům? Kristepane, co si asi tak pomyslí?“

Billy Nolan představoval devátou a zatím poslední oběť vraha přezdívaného Vykradač duší. Nolana, Lambertova a Klatzkého blízkého přítele, zavraždili v posledním ročníku na Bristolské univerzitě, kde všichni studovali. Vrah nebyl nikdy dopaden a podle toho, co Lambert viděl na fotkách, se znovu pustil do práce.

„Podívej, musíš se někde schovat a odpočinout si. O zbytek se postarám já.“

„Chci pomoci, Mikey.“

„Drž se dál od potíží. To mi pomůže nejvíc. Ozvu se ti, až něco zjistím.“ Vzal Klatzkého za ruku a potřásl s ní. „Bude to v pohodě, Simone.“

Klatzky mu stisk skoro neoplatil, dlaň měl zpocenou. Zavrávorál, načež se klopýtavě pustil přes ulici k baru *Modrý divočák*.

Lambert zůstal stát před kavárnou a pevně držel obálku. Před lety by se okamžitě pustil do práce. Nejrozumnější by bylo najít vedoucího vyšetřovatele případu a informovat ho, že se ke Klatzkému dostaly ty fotky. Potřeboval však čas na to, aby ty informace strávil, aby rozluštil, proč starému příteli ty snímky někdo podstrčil.

Vykročil na zastávku Clockhouse a nasedl na vlak do Charing Cross. Hlavou se mu honily tisíce myšlenek. Otevřel obálku, přičemž se nejdřív ujistil, že ho nikdo nevidí. Postupně procházel stránku za stránkou a studoval všechny podrobnosti. Snímky působily úplně stejně, jako by pocházely ze zprávy k případu. Fotograf zachytil tělo ze všech úhlů. S detaily zranění oběti. Poškozená kůže kolem očních důlků, řezné rány zvětšené do hrůzných detailů vytvářející spletitý latinský nápis s každým písmenem pečlivě vyrytým do pokožky oběti. Rozhodně se jednalo o práci profesionála.

Po příjezdu do Londýna došel Lambert pěšky do Covent Garden. Jeho žena Sophie na něho čekala v malém bistru u staré budovy tržnice. Seděla nedaleko vchodu, hlavu zabořenou do kožených desek. „Hm, ahoj,“ prohlásila, když ho spatřila.

„Taky tě zdravím.“

Zaklapla desky s dokumenty. „Objednáme si?“ zeptala se věcně jako obvykle.

Byli manželé už dvanáct let. Po matce zdědila Sophie francouzskou krev. Byla to drobná žena s krátkými černými vlasy a jemným kulatým obličejem, díky němuž vypadala o deset let mladší než na svých skutečných devětatřicet.

Objednali si rybí specialitu dne. „Jakpak se má Simon?“ zajímala se.

„Nic moc,“ přiznal Lambert.

„No, nenápij mě. Co chtěl?“

Lambert se bezděčně dotkl obálky ve vnitřní kapse bundy. „Hm, nic dramatického. Uvažoval, že uspořádá školní sraz.“

Nepochyboval o tom, že poznala, že lže. Objednali si ještě vodu a během jídla družně mlčeli. Oba se vyhybali rozhovoru o důvodu, proč tu jsou.

„Všechno je zamluvené,“ prohlásila nakonec. „Stejný kostel jako loni. Pak můžeme využít tamější síň. Catering je objednaný.“

Lambert se napil vody a rozkousl kousek ledu, který mu skončil v puse. Tělem mu projelo zachvění, když ho spolkl. „Fajn,“ zamumlal. Došlo mu, že by jakákoliv slova byla zbytečná. Jak je po vši té době stále neschopný vyrovnat se s nesmírností té situace.

„Musíme vybrat hudbu,“ dodala Sophie.

Lambert stiskl sklenici s vodou a snažil se soustředit na něco pozitivnějšího. „Vzpomínáš si na tu písničku, do které se zamilovala to léto, než začala chodit do školy? Úplně z ní šlela. Od Blondie, ne? Vždycky popadla tenisovou raketu a předstírala, že zpívá s nimi. Za boha si nemůžu vzpomenout, jak se jmenovala.“

Sophie se při té vzpomínce rozzářila. Pak jí oči v mžiku potemněly. Od smrti jejich dcery Chloe uplynuly už dva roky. Rozhodli se, že každý rok uspořádají na její narozeniny vzpomínkový obřad. Sophiina matka však navrhla, aby to tenhle rok odložili. Tvrdila, že znovu prožívat ty samé vzpomínky každých dvanáct měsíců potlačuje nezbytnou součást truchlícího procesu. Lambert s ní v podstatě souhlasil, jenže se Sophií na to téma nemohl promluvit. Obviňoval se za Chloinu smrt, a přestože mu to vymlouvala, nepochyboval o tom, že s ním Sophie souhlasí.

Nakonec se shodli na krátkém seznamu písní.

„Musím už běžet,“ podotkla Sophie. Vstala a políbila ho na tvář, čistě ze zvyku bez jakýchkoliv emocí. Doma spali v oddělených pokojích a sotva spolu strávili víc než pět minut. Tohle bylo poprvé za skoro celý rok, kdy se spolu naobědvali.

Od Chloiny smrti Lambert nepracoval. Hospitalizovali ho a dostal značné odškodnění. Když mu Sophie naposledy navrhla, aby se vrátil do práce, pohádali se. Teď už o tom nikdy nemluvili.

„Dneska večer přijdu domů brzo,“ oznámila. „Pak vyrazím na večeri.“

Otálela u stolu a měřila si ho pohledem, tak jak to dokázala jen ona. Lambert v tom gestu viděl lásku, podbarvenou soucitem a empatií. Nejvíc ze všeho však vnímal lítost.

Po jejím odchodu zaplatil účet a vyšel ven. Našel si místo v ústraní a znovu vytáhl hnědou obálku. Nejjednodušší by bylo poslat ty informace na policii a zapomenout, že mu je Klatzky kdy dal. A kdyby právě nepoobědval se Sophií a nezahlédl ten lítostivý pohled, jistě by to udělal.

Místo toho však obálku schoval a vykročil po Strandu. V boční uličce vešel do malého podniku, kam chodíval v minulosti.

Koupil si předplacený mobil a zaplatil v hotovosti.

Zpaměti vytočil číslo, na které nevolal už dva roky.

2

Jak se dalo čekat, člověk na druhé straně hovor nepřijal. Lambert nechal zprávu a požádal o schůzku. O deset minut později obdržel textovku s adresou a časem.

Lambert odjel metrem do Angelu v Islingtonu a našel budovu s kanceláři k pronájmu. Recepčnímu ukázal svůj průkaz, ale nezmínil se o jménu člověka, s nímž se měl setkat. Recepční ho odvedl do malé místnosti. Vyťukal čtyřmístný kód na bočním panelu a pobídl Lamberta dovnitř. Kancelář působila jako vězeňská cela. Nebyla tam žádná okna, jen čtyři cihlové zdi a dveře s ocelovými zárubněmi. Lambert se posadil na jednu ze tří kancelářských židlí z koženky rozmístěných kolem obdélníkového skleněného stolu a znovu si prohlédl ty fotografie.

Glenn Tillman vtrhl do místnosti o pět minut později. Vypadal jako buldok, byl skoro tak široký jako vysoký a měl téměř dětský obličej, který působil na jeho svalnatém těle až nepatřičně.

„Nelíbí se mi, když si mě někdo jenom tak zavolá,“ pronesl na pozdrav.

„Taky vás rád vidím,“ prohlásil Lambert. Naposledy se s Tillmanem setkal krátce po Chloině pohřbu. Oba muži se shodli, že by si Lambert měl vzít delší volno z práce. Od té doby o něm neslyšel.

Lambert hodil obálku na skleněný stůl. Tillman k němu vykročil a zvedl ji. Zatímco si prohlížel fotografie, tvářil se bezvýrazně.

„A?“ prohodil.

„Doufal jsem, že mě informujete, pokud se v případě objeví něco nového,“ odušil Lambert.

Tillman se posadil a ztěžka oddechoval. Modrá pruhovaná vázanka se mu rytmicky vzdouvala na tlustém krku. „Momentálně pro nás nepracujete, Michaele.“

„Tohle souvisí přímo se mnou, pane. Považoval bych to za slušnost.“

Tillman si znovu prohlédl fotky. „Souvisí to s dobou, kdy jste studoval na univerzitě, že? Pamatuju si to z vaší složky. Jak jen mu reportéři říkali... Vykradač duší nebo tak nějak?“ Odložil desky na stůl. „Podívejte, teď o tom slyším poprvé. Nejspíš to má na starosti místní oddělení kriminální policie. K nám by se to nedostalo, to přece víte.“

„Chci přístup,“ prohlásil Lambert.

Tillman se ušklíbl. „To není možné, Michaele. Pokud pro nás nepracujete, tak ani omylem.“

„Tak mě tedy zaměstnejte. Jako konzultanta.“

„Tohle už neděláme. Teď spadáme pod Národní agenturu pro boj s kriminalitou. Dalo by se říct,“ dodal, jako by ho něco napadlo. Národní agentura pro boj s kriminalitou loni nahradila Úřad pro závažnou organizovanou kriminalitu.

„Jasně,“ odušil Lambert. Působil v Úřadu, když ho Tillman naverboval. Předtím spolu pracovali, když se Lambert připojil k oddělení kriminální policie. Tillman byl jeho první detektiv inspektor.

Tillman teď vedl oddělení, kterému se přezdívalo Skupina. Jednalo se o spojení s vojenskou rozvědkou. V Lambertově týmu pů-

sobilo pět dalších lidí. Kromě Tillmana Skupina sestávala z jednoho detektiva inspektora a jednoho detektiva seržanta z Metropolitní policie a dvou agentů z MI5. Lambert poprvé za svou kariéru podepsal kvůli práci prohlášení o tom, že si je vědom povinností vyplývajících ze zákona o ochraně státního tajemství, a získal bezpečnostní prohlídku. Už dlouho měl podezření, že existují další podobné skupiny, které operovaly nezávisle na té Tillmanově.

„Podívejte, pane. Nechci naléhat, ale nutně potřebuju získat přístup.“ Věděl, že riskuje, když se svým nadřízeným mluví tímto stylem. Tillman ho klidně mohl poslat někam nebo ho tady nechat čtyřicet hodin, aby přemýšlel nad svou drzostí.

Tillman se poškrábal na tváři. „Takže žádáte laskavost?“

Ve skutečnosti Lambertovi nic nedlužil, ale Tillman to viděl jinak. Lambert ho kdysi zachránil a stále na něj měl potenciálně inkriminující důkaz. Nikdy by ho nezradil, ale šéf považoval za svou povinnost mu laskavost oplatit. „Takhle to nechci, ale jestli to tak musí být...“

Tillman si promnul levý spánek. To známé gesto Lambert viděl už mnohokrát. „Řeknu, že jste ukradl přístupové kódy, pokud to praskne.“

„To chápu.“

„Pak jsme domluvení, Michael. Dokud se k nám nevrátíte, bude to naposledy, co získáte do Systému přístup.“

„Děkuju, pane,“ přikývl Lambert a vstal.

„Během dvou hodin vám pošlu přístupové kódy na e-mail. Cokoliv, co v případě Vykradače duší uděláte, jde jenom na vaše triko. Nezanechejte za sebou žádné stopy. Rozumíte?“

„Ano, pane.“

Tillman odešel bez rozloučení.

*

Lambert poděkoval recepčnímu a opustil budovu. Pochyboval, že ten člověk tuší, kdo je, nebo kdo je Tillman, když už jsme u toho. Venku se nadechl čerstvého vzduchu. To setkání mu dodalo energii. Domníval se, že si bude muset přístup do Systému obhájit, ale Tillman mu ho poskytl skoro okamžitě. Dokonce mu navrhl, aby se v budoucnu vrátil do práce.

Přístupové kódy dorazily o dvě hodiny později. Lambert už seděl u stolu ve své pracovně v třípatrovém domě z eduardovského období v Beckenhamu v Kentu, jihovýchodně od Londýna. Sledoval tok informací na šesti monitorech. Už to bylo dlouho, co je zapnul naposledy.

Systém představoval důvod, proč Lambert podepsal to prohlášení. Co věděl, o jeho existenci měla tušení mimo Skupinu jenom hrstka lidí. Systém představoval spojení existujících počítačových systémů a databází a k tomu všemu ještě něco navíc. Měl přímý přístup k několika celosvětovým databázím zločinců, včetně HOLMESu a PNC v Británii, a také omezený přístup do databází používaných Interpolem a evropskými policejními složkami. Navíc se dostal i na servery sociálních sítí.

Lambert ucítil příval adrenalinu, když se přihlásil do Systému kódy, které mu poslal Tillman. Pár minut si zvykal na nové rozvržení a prudce vydechl, když otevřel detailní informace o další vraždě Vykradače duší. Případ objevil v HOLMESu, systému používaném policií pro záznam informací o závažných zločinech.

Před pěti dny našel soused tělo Terrence Vernona v třípokoje-ovém bytě v nejvyšším patře domu ve čtvrti Southville, asi kilometr od centra Bristolu. Soused ucítil zápach mrtvoly a zalarmoval policii. Hlavním vyšetřovatelem byl detektiv superintendant Rush, vedoucí vyšetřovatelkou v terénu detektiv inspektorka Sarah Mayová.

Patolog v úvodní zprávě naznačil, že zesnulý přežil počáteční fázi útoku, včetně odstranění očí. Jeho smrt nakonec způsobilo

přeříznutí krční tepny. Rozhodně dávalo smysl spojit tenhle zločin s vraždami neblaze proslulého Vykradače duší, i když naposledy udeřil před osmnácti lety.

Lambert otevřel okno v pracovně. Billyho Nolana si stále dovedl živě představit. V posledním ročníku na univerzitě se jemu i skupince jeho přátel podařilo získat místo na koleji. Nolan bydlel v pátém poschodí o šest dveří dál od Lamberta.

Byl to právě Lambert, kdo tu noc vylomil Nolanovy dveře. Nolan ležel na posteli a v místě, kde měl mít oči, zely obří krvavé díry. Lambert viděl, že má jeho přítel na těle vyrytý latinský nápis, ale nedokázal ho přeložit. Ohromeně zíral na nehybnou postavu a doufal, že je to jenom nějaký zvrácený vtip. Pak ho přemohl mrtvolný pach, a tak vyvrávoral do chodby a pozvracel se.

Lambert se otřásl. Podobné scény se nyní odehrávaly na počítačových obrazovkách. Fotky těla Terrence Vernona rolovaly na každém monitoru. Ležel šikmo na podlaze své ložnice, dvě zející díry v lebce vypadaly příliš široké, než aby kdy obsahovaly lidské oči. Pak následovaly detailní obrázky latinského nápisu: *In oculis animus habitat*. Stejně jako u všech předchozích obětí bylo každé písmeno vyřezané do Vernonovy hrudi naprosto bezchybně. Vrah nejspíš strávil tímto výtvořem celé hodiny.

Lambert si vybavil následky smrti Billyho Nolana, množství životů, které navždy změnila tato nesmyslná vražda. Vybavil si zoufalý výraz na tvářích Nolanových rodičů, když dorazili na univerzitu. Studentů, kteří zahlédli Billyho znetvořené tělo, kteří už nikdy nebyli jako dřív a kteří už navždy vzpomínali na univerzitu s tímto okamžikem před očima. Sám se počítal mezi ně.

Sophie zaklepala na dveře pracovny a Lambert vypnul monitor jediným ťuknutím do klávesnice.

„Máš hlad?“

„Už jsem si něco vzal, díky.“

„Pracuješ?“ zeptala se Sophie. V hlase nedokázala skrýt naději.
„Tak nějak.“

Váhala u dveří. „To je dobře.“ Držela se zpátky, přestože chtěla zjistit víc, ale nejspíš se bála, jak by jí odpověděl.

Lambert zíral před sebe na prázdné obrazovky. Zoufale toužil po tom pustit se zase do práce a zároveň se styděl, protože netušil, jak pokračovat v hovoru s vlastní ženou.

„Fajn, tak já si zajdu na večeři.“

„Uvidíme se ráno,“ odvětil.

Sophie zavřela dveře a Lambert se vrátil k monitorům. Prozatím musel vytěsnit to, co se dělo s jeho manželstvím. Začel se do informací o případu v HOLMESu.

In oculis animus habitat. Duše dlí v očích.

V týdnech po Nolanově vraždě všichni diskutovali o významu těch slov. Tehdejší vedoucí vyšetřovatel, vrchní inspektor Julian Hastings, se Lamberta při výslechu na ta slova ptal. Lambert měl latinu ve škole, ale nedokázal nápis přeložit, aniž by si ho vyhledal.

Billy Nolan byl devátý a údajně poslední obětí Vykradače duší. A teď se vrah zničehonic vrátil.

Lambert se ze záznamů inspektorky Mayové dozvěděl, že začala přezkoumávat i starší případy. První obět, Clivea Halea, zavraždili před více než dvaadvaceti lety, dalších osm obětí Vykradač duší zabil v období čtyř let. Mayová zaúkolovala několik strážníků, aby prošli svědecké výpovědi a výsledky podezřelých. Během vyšetřování Nolanovy vraždy se stal hlavním podezřelým místní chirurg Peter Randall, ale k soudu se případ nikdy nedostal. Neexistovaly žádné forenzní důkazy a Randall měl na dobu vraždy neprůstřelné alibi. Jednalo se však o jediné významné zatčení, k němuž v případě došlo.

Lambert zůstal po vraždě v kontaktu s vrchním inspektorem Hastingsem. Hastings mu navrhl, aby se přidal k policii. Hastings, nyní už vrchní superintendant na odpočinku, byl Vykradačem duší posedlý i v důchodu. Jestli měla Mayová aspoň špetku zdravého rozumu, Hastings byl první, koho kontaktovala.

Lambert ťukl do klávesnice a opřel se na kancelářském křesle. Dokumenty detektiva inspektorky Sarah Mayové k poslední vraždě rolovaly na šesti obrazovkách. Lambert seděl jako přikotvaný a snažil se informace vstřebat. Často takhle pracoval, sledoval údaje z dálky a pátral po klíčovém slově, větě či obrázku, které by všechno změnilo.

Vernon byl stejně starý jako Lambert a pracoval jako vedoucí prodeje ve velkém supermarketu na Cribbs Causeway nedaleko Bristolu. Rodina, přátelé a kolegové ho popisovali jako nesmělého introverta, který díky své pílí dosáhl v kariéře významného postavení. Vernon byl svobodný. Jeho rodiče se rozvedli, neměl žádné sourozence. Docházel do místní evangelické církve Gracelife Bristol, jejíž pastor popsal Vernona jako pracovitého a obětavého člena kongregace, který bude všem „nesmírně chybět“.

Lambert bez mrkání sledoval stránky na obrazovkách. Pročítal je stále dokola, dokud ho najednou něco nepřimělo se zarazit. Jednalo se o Vernonovu fotografii s kolegy v supermarketu. Vernon se nade všemi tyčil díky své výšce. Hubený a neohrabaný ve špatně padnoucím lesknoucím se polyesterovém obleku, s čistě oholenou tváří a krátce zastřiženými vlasy, s ostře řezaným obličejem s vysokými lícními kostmi a silnou čelistí.

Lambert nedokázal rozeznat barvu jeho očí. Pozorně si Vernona prohlížel a něco si vybavil. Přeskočil na další obrazovku a otevřel Vernonův osobní profil. Projížděl údaje a zastavil se u Terrencovy matky Sandry Vernonové. Klikl na její jméno.

Zabralo mu necelých šedesát vteřin, než našel to, co hledal.

Sandra Vernonová se dřív jmenovala Sandra Haydonová. Oficiálně se s Terrencovým otcem Rogerem Haydonem rozvedla před patnácti lety, ačkoliv spolu nežili už v době, kdy byl Terrence ještě dítě.

Lambert znovu načetl fotku Terrence Vernona. Potichu zaklel. Terrence si musel změnit příjmení na matčino jméno za svobodna.

Na univerzitě ho totiž Lambert znal jako Terrence Haydona.

3

Lambert poslal inspektorce Mayové e-mail a požádal ji následující den o schůzku. O fotkách, které mu předal Klatzky, se nezmínil. Chtěl se s ní setkat tváří v tvář. Pak se rozhodne, jestli bude ve svém soukromém vyšetřování pokračovat dál.

Fakt, že Klatzkému ty snímky někdo podstrčil, rozhodně něco znamenal. Lambert potřeboval vědět, proč mu je někdo poslal, než se o ně s někým podělí. Nejdřív ze všeho ho napadlo, že ty fotografie představují varování, ale čím víc nad tím přemýšlel, tím mu to připadalo méně pravděpodobné.

Důležitý byl odesílatel. Intuice Lambertovi napovídala, že ty fotografie poslal vrah, a nedávalo tak smysl, aby je mínil jako varování. Možná že si s Klatzkým jenom tak pohrával. Stejně jako Lambert, i Klatzky byl ten den u toho, když se našlo tělo Billyho Nolana. Klatzky si byl s Billym bližší než ostatní a po Nolanově smrti se jeho život vymkl kontrole. Nikdo nemohl tušit, proč do toho vrah Klatzkého po všech těl letech zatáhl, ale Lambert měl aspoň výchozí bod, od kterého se mohl při vyšetřování odpíchnout. Druhý výchozí bod představovala možnost, že vrah využívá Klatzkého, aby přiměl Lamberta k nějaké akci. Napadla ho ještě znepokojivější myšlenka: že se je zabiják snaží vlákat do pasti.

Projel jím nervózní záchvěv, zatímco si tiskl důležité informace ze složky. Těšilo ho vrátit se k práci, dokonce i na něčem, co se

ho tolik dotýkalo. Odněs si papíry do malé ložnice v nejvyšším patře domu. Skromné vybavení sestávalo jen z postele, stolu, židle a velké televizní obrazovky na zdi. Přepínal kanály, ale nenašel nic, co by ho zaujalo. Zkontroloval e-maily na telefonu a všiml si, že Klatzky mu od jejich setkání napsal už pětkrát, každá zpráva působila méně a méně srozumitelně. V posledním e-mailu už jeho slova nedávala skoro žádný smysl.

Lambert televizi vypnul a zavřel oči. Cítil napětí v celém těle, hrud' se mu svírala, jako by mu na ni tlačilo neviditelné závaží. Nakonec se objevil první záblesk. Vlevo v zorném poli vytryskla ohnivá oranžová záře a rozkvetla do směsice jasných barev. Nekončné odstíny červené, žluté a oranžové začaly slábnout, když se mu zpomalil dech a usnul.

Spal tři hodiny a v šest už byl na stanici Paddington. Nádraží překypovalo dojíždějícími. Lambert si koupil jízdenku a v jedné z kaváren v obří otevřené hale si objednal velkou černou kávu. Protáhl si nohy, navzdory krátkému spánku se cítil čile a probuzeně.

Většinu svého dospělého života přežíval na třech nebo čtyřech hodinách spánku za noc a netrpěl žádnými škodlivými vedlejšími účinky. Až do doby před čtyřmi lety, kdy začaly ty halucinace. Objevovaly se, když byl příliš unavený nebo vystresovaný. Sám si svůj stav diagnostikoval jako vzácnou formu narkolepsie. Nikdy nezašel za žádným odborníkem, bál se, že oficiální diagnóza by ohrozila jeho práci. Zjistil, že vidiny jsou signál, že by si měl jít lehnout. Teď už je dokázal do jisté míry ovládat. Bohužel ne vždycky.

Lambert se napil hořké kávy a netrpělivě čekal na vlak. Mayo-va ještě na žádost o schůzku nezareagovala. Dá jí čas do devíti, aby odpověděla na jeho e-mail, a pokud nenapíše, vyrazí na policejní stanici, kde pracuje. Lambert sledoval cestující a uvažoval, jestli se i na jeho vlastní tváři zrcadlí netečné a zasmušilé výrazy

lidí pospíchajících kolem něho. Všichni působili netrpělivě a utahaně.

Z eskalátoru stoupajícího z podzemí se vynořila povědomá tvář. Muž ve vybledlých džínách a ošuntělé kožené bundě se vrávoravě vydal k němu.

„Skvěle,“ zašeptal Lambert sám pro sebe. Uvažoval, že se schová, ale Klatzky už ho uviděl.

„Mikey,“ zahlaholil až příliš hlasitě. „Věděl jsem, že tu budeš,“ dodal a objal ho.

Lamberta obklopila směs pachů. Pot, laciná kolínská a zatuchlý nikotin se pojily s oděrem alkoholu. Lambert nechal ruce spuštěné podél boků a snažil se dýchat pusou. „Co tady sakra děláš, Simone?“ Klobouk dolů, že ho Klatzky v tomhle stavu dokázal najít.

„Věděl jsem, že budeš muset začít v Bristolu,“ zamumlal opilecky Klatzky. „Moc toho nenaspíš, takže sedneš na první vlak. Jedu s tebou.“

Lambert o pár kroků ustoupil. „Ty nikam nepojedeš, leda tak domů. Máš vůbec tušení, jak vypadáš? A hlavně jak páchneš? Nenastoupil bych ani do stejného vozu, natož abych seděl vedle tebe.“

„Musím jet s tebou, Mikey. Podívej, klidně přiznám, že se bojím. Vrátil se. Chci vědět, co se děje, proč mi poslal ty fotky. Nařídil jsi mi, abych se nevracel domů, tak jsem tě poslechl.“ Klatzkého oči tékaly po nádraží, jako by ho překvapilo, kde se to ocitl.

Lambert zavrtěl hlavou. „To jsi strávil celou noc venku?“

Klatzky pokrčil rameny a rty se mu roztáhly v úsměvu.

Tohle rozhodně nepotřeboval. „Ježíši. Poslouchej, budu tě o všem informovat. Kde bydlíš? Jdi se z toho vyspat. Jezdit se mnou teď do Bristolu by ti nijak nepomohlo.“

„Musím to vědět, Mikey,“ naléhal Klatzky. Položil Lambertovi na rameno roztřesenou ruku, se scvrklou pokožkou plnou vrásek

a černých chloupků, ruku mnohem staršího muže. Lambert se snažil před tím dotekem neuhnout.

Vlak se chystal k odjezdu. Lambert ještě o krok couvl a Klatzkého rozechvělá ruka spadla. Jestli vrah poslal Klatzkému ty snímky, aby do toho zatáhl Lamberta, pak za strach v přítelových očích nesl přinejmenším částečně vinu. „Fajn, Simone. Můžeš jet se mnou, ale nesmíš se do ničeho plést. Rozumíš?“

„Jsi světec, Mikey,“ vydechl Klatzky.

„Můžeme vyrazit?“

„Potřebuju jízdenku.“

„Hm, no jo. Koupím ti ji ve vlaku.“

Klatzky naštěstí usnul ještě dřív, než vlak vyrazil z Paddingtonu. Sesul se na hromádku, jeho křehké tělo leželo v podivném úhlu na sedadle proti Lambertovi.

Lambert otevřel brašnu a začal se v ní prohrabávat. Vytáhl noviny a poznámky, které dal dohromady k vraždám Vykradače duší. Mayová se mu stále neozvala. Přistoupil k nim průvodčí a Lambert koupil zpáteční jízdenku pro Klatzkého, kterou zaplatil kreditkou.

Klatzky zachrápal a probral se, když vlak přijel do Swindonu. Pohnul se a se zaduněním se hlavou praštil o stolek. Lambert se snažil nesmát, zatímco se přítel vzpamatoval.

„Jak dlouho jsem spal?“ zabručel Klatzky a mnul si hlavu.

„Asi padesát minut.“

Simon se oprášil, jeho stará kožená bunda při každém pohybu zavržala. Zavrtěl se, aby se na sedadle proti Lambertovi napřímil. Přes stolek zavanul štiplavý pach.

„Tvoje jízdenka,“ řekl Lambert.

„Díky, zaplatím ti to.“

Lambert zastavil ženu, která uličkou vagonu tlačila vozík s nápoji.

„Kafe,“ zasténal Klatzky.

„Dvakrát,“ dodal Lambert. Chvilku seděli mlčky. Klatzky sebou trhl pokaždé, když usrkl kávy.

„Co se to s námi stalo, Mikey?“ zamumlal o pár minut později.

Lambert četl jednu ze tří knih, které si s sebou vzal, nepříliš zajímavou učebnici o lucidním snění. „Jak to myslíš?“

„Pamatuješ na naše výlety vlakem, které jsme podnikali po Bristolu cestou na univerzitu? Teď už bychom byli napůl pod obraz.“

„Ty jsi napůl pod obraz.“

„Možná,“ odtušil Klatzky. „Každopádně co se to stalo s tebou? Tehdy sis s ničím nelámал hlavu. Nic jsi nebral vážně, dokonce ani studium. A teď se na sebe podívej.“

„Jenže od té doby už uběhlo dvacet let, Simone.“ Lambert sepjál ruce a opřel se o ně bradou, přičemž se zadíval na Klatzkého.

Klatzky se k němu naklonil, ukázal na něj prstem a prohlásil: „Všichni jsme dospěli, Michaele, ale ty ses změnil. Změnil ses uvnitř jako člověk.“

Lambert se zasmál, ale cítil, jak se mu napjaly svaly na tváři, když zrudl. „Uvnitř? O čem to mluvíš, Simone?“

Klatzky se schoulil na sedadle. „Jestli nevíš, co říkám, tak nemá smysl ti to vysvětlovat,“ zamumlal. Dopil kávu a zavřel oči, když v ústech ucítil kávovou sedlinu.

Lambert uvažoval o tom, že by se ho vyptával dál, ale došlo mu, že nemá smysl se s Klatzkým dohadovat, když má jednu ze svých nálad. Zbytek cesty listoval novinami, v myšlenkách se však neustále vracel k informacím v dokumentech ukrytých v kapse bundy a k tomu, co mohly znamenat. Samo o sobě to nedávalo smysl. Sérioví vrahové jako Vykradač duší si mezi jednotlivými vraždami nedávali pauzu celých osmnáct let. Pokud se jednalo o stejného pachatele, pak musel mít důvod, proč kdysi přestal, a co bylo důležitější, musel existovat nějaký spouštěč, který ho přiměl v tom pokračovat.

Po příjezdu do Bristolu si objednali snídani v malinkaté kavárničce u stanice Temple Meads. Klatzkému padala hlava, zatímco čekali na jídlo, kocovina mu zjevně dávala zabrat.

Dospívající dívka v růžové zástěře jim položila talíře na stůl. Usmála se a odhalila bílé zuby s kovovými rovnátky. Klatzky si nabral na vidličku směsici klobásky, slaniny a vajíčka a rázem vypadal veseleji. S plnou pusou zamumlal: „Tak co máme dneska v plánu?“

„No, já hodlám zajít na univerzitu a porozhlédnout se na naší bývalé koleji. A pokud se mi neozve, zavolám vedoucí vyšetřovatelce, která má případ na starosti.“

„Najdeme si nějaký hotel?“ zeptal se Klatzky a odkrojil si žloutek políty kečupem.

„Ne, večer chci odjet domů.“

„Ale no tak, Mikey, mohli bychom navštívit pár oblíbených míst. Zavzpomínat na staré časy.“

Lambert odvrátil tvář a protáhl si svaly na krku. „Nejsme tu kvůli zábavě, Simone. Požádal jsi mě o pomoc. Tohle je pro mě práce.“ Už teď litoval, že Klatzkému dovolil, aby jel s ním, a měl dojem, že bude čím dál hůř.

Klatzky se vrátil ke snídani a mračil se jako dítě, které dostalo vyhubováno. „Uvažoval jsem, že zavolám ostatním,“ prohodil o pár minut později. Dojedl a vytřel talíř dočista kouskem světlého chleba. Poprvé od chvíle, co vystoupili z vlaku, se Lambertovi podíval přímo do očí.

„To není moc dobrý nápad,“ varoval ho Lambert.

„Proč ne? Neviděli jsme se celé roky,“ namítl Klatzky.

V partě jich bylo šest. Strávili spolu tři roky na univerzitě a táhli za jeden provaz, ve třetím ročníku se všichni rozhodli ubytovat zase na koleji. „Z dobrého důvodu, Simone.“ Lambert položil na stůl pár bankovek a vyšel z kavárny, než se s ním mohl Klatzky začít dohadovat.

V následujících letech byl Klatzky jediný, kdo se snažil partu udržet pohromadě. Každých pár měsíců po promoci se scházeli, ale setkání nikdy nedopadla moc dobře. Ze začátku šlo všechno bez problémů, ale po pár drincích bylo jasné, že se všichni vyhýbají řečem o Billym Nolanovi. Obvykle to dosáhlo až do bodu, kdy někdo zmínil jeho jméno, jen aby to napětí prolomil.

Pak je zaplavily špatné vzpomínky, takže pili ještě víc, až se dostali do stavu lítostivé opilosti, jež se tu a tam zvrhla do výbuchů násilí.

Ostatním se do určité míry podařilo hodit incident s Nolanem za hlavu. Lambert věděl, že kdyby se znovu sešli, jen by tím oživil to špatné.

V dlouhé řadě černých vozů před nádražím si vzali taxíka. „Na studenty moc nevypadáte,“ prohodil obtloustlý řidič poté, co mu prozradili cíl cesty.

„Jsme absolventi,“ oznámil Lambert tónem, že by veškerá další komunikace mezi taxikářem a jeho klienty měla ustát. Lambert se za posledních osmnáct let vracel do Bristolu jen zřídka, především kvůli práci. Město se za tu dobu postupně proměnilo a on nedokázal odhadnout stáří žádné z budov. Teprve když taxi zastavilo před cílem jejich cesty, ucítil bodnutí nostalgie. Klatzky měl slzy v očích, když vystoupil z vozu.

„Copak to necítíš v kostech, Mikey?“ zamumlal a natáhl paže, jako by chtěl budovu obejmout.

Na Lamberta zaútočily vzpomínky. Útržky vzpomínek na noci, kdy si užíval s přáteli, na dívky, s nimiž se líbal, každá vzpomínka podbarvená obrazem Billyho Nolana ležícího bez života v jeho pokoji.

Uvnitř musel Lambert vytáhnout svůj starý služební odznak, než je šedovlasý muž na vrátnici pustil na kolej. Vyjeli starým výtahem do pátého patra, přičemž Lambert musel zase bojovat

s následky Klatzkého nedostatečné osobní hygieny. „Kdy ses naposledy osprchoval?“

„Než jsme se setkali na Paddingtonu, strávil jsem celou noc venku.“

„Jak jinak,“ odtušil Lambert. O Terrenci Haydonovi Klatzkému ještě neřekl. Přítel se momentálně nacházel v příliš křehkém stavu na to, aby mu prozradil, že kdysi znával i poslední oběť.

Ani jeden z nich se s Haydonem nestýkal. Byla to zvláštní postavička, která se držela stranou kolektivu, přesně jak naznačovala zpráva. Ostatní studenti považovali Haydona za poněkud podivínského. Studoval religionistiku a neustále s sebou nosil bibli, ačkoliv si Lambert nevybavoval, že by ho někdy viděl nutit své názory ostatním. Ani netušil, jestli byl Haydon doopravdy věřící. Nepamatoval si, že by byl členem křesťanského spolku.

Přestože se koleje dočkaly nového vybavení, Lambertovi připadaly v podstatě stejné. Vracely se mu další vzpomínky, většinou na večerní popíjení s přáteli, vodní souboje na chodbě, zoufalé ranní dohánění učiva nad kávou a občasné romantické schůzky. Klatzky už zase vypadal, že nemá daleko k slzám. Lambert věděl, že kvůli kocovině vnímá emoce silněji, ale stejně toho už měl plné zuby.

„Proč jsme sem přišli, Mikey?“

„Myslel jsem, že by bylo dobré se tu znovu porozhlédnout,“ odpovídal Lambert. Nechtělo se mu Klatzkému vysvětlovat, že si chtěl místo činu prohlédnout z profesionálního pohledu. Když Nolan zemřel, bylo mu lehce přes dvacet. V té době se choval jako každý jiný šokovaný student. Ačkoliv od té doby už uběhlo osmnáct let, doufal, že vše uvidí čerstvými očima. Že si všimne něčeho, co mu uniklo, nebo po tom před všemi těmi lety nepátral.

Zastavila je žena ve středním věku s modrou kostkovanou zástěrou. „Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se silným jihozápadním přízvukem.

Lambert jí ukázal starý služební průkaz. „Chtěl bych si prohlédnout pokoj číslo pět set šestnáct,“ oznámil. Když ho uklízečka uvedla do pokoje v půlce chodby, Lambertovi došlo, že jsou čísla změněná. Páté podlaží tvořila pravoúhlá chodba a Nolanův pokoj se nacházel v levém rohu s oknem na východ na hlavní silnici. Lambert popaměti došel k místu, kde přítel bydlíval. Na dveřích visel nápis *Úklidová komora*.

„Jak dlouho už se tahle místnost používá jako úklidová komora?“ zeptal se Lambert.

„Vždycky to tak bylo,“ odpověděla žena.

„Nedělejte si legraci,“ vyštěkl Klatzky pobouřeně.

„Poslouchejte, pracuju tady už šest let, zlato,“ prohlásila.

„No tak fajn, fajn,“ uklidňoval ji Lambert. „Mohli bychom se podívat dovnitř?“

„Poslužte si,“ odpověděla žena a vytáhla klíč. „Pardon, ale nemám na vás celý den.“

V místnosti stály police plné čistících prostředků a nažehleného složeného povlečení. Nijak nepřipomínala neuklizený pokoj polepený plakáty, v němž kdysi přebýval Billy Nolan. Změna využití potlačila účinek, který na něj prostor měl. Lambert se bál, že ho přemůžou vzpomínky na ten den. Teď sotva dokázal uvěřit, že se tu ten incident vůbec odehrál.

„Jdeme,“ oznámil Klatzky. „Z tohohle místa mi běhá mráz po zádech.“ Oči měl zapadlé a rty se mu chvěly pod řídkými prošedivělými vousy na zažloutlé tváři.

„Simone, skoč nám dolů do jídelny pro kafe. Já se tu porozhlédnu. Sejdeme se za deset minut.“

Klatzky se šoural k výtahu. Lambert poděkoval uklízečce, která komoru zamknula a střelila po něm nechápavým a lítostivým pohledem. Jakmile Klatzky zmizel ve výtahu, Lambert vyšel schody do šestého patra. Obešel ho kolem dokola, ale nedokázal

si vybavit, kde bydlel Haydon. Neodbytný hlásek mu napovídal, že žil přímo nad Billym Nolanem, ale nebyl si jistý. Připadalo by mu to jako příliš velká shoda náhod. Než se připojil ke Klatzkému na kafe, zavolal na bristolskou kriminální policii a požádal o spojení s inspektorkou Mayovou.

„Mohu se zeptat na důvod vašeho telefonátu?“ požádala ho žena na druhé straně linky.

„Vyřídíte jí, že jde o případ Terrence Vernona,“ řekl Lambert. O třicet vteřin později hluboký ženský hlas oznámil: „Detektiv inspektorka Mayová, jak vám mohu pomoci?“

Lambert pověděl Mayové, že je bývalý policista, který má důležitou informaci ohledně Vernonova případu. Předpokládal, že Mayová už zjistila, že se Terrence Vernon původně jmenoval Terrence Haydon, ale nehodlal to s ní probírat po telefonu.

„Kde jste teď?“ zeptala se Mayová.

„V Cliftonu.“

„Fajn, v centru je kavárna *Liberties*. Mohli bychom se tam v poledne sejít?“

„Domluveno,“ potvrdil Lambert.

4

Klatzky seděl sám v jídelně a žalostně tam nezapadal. Se sklopenou tváří držel v rukou malý hrnek kávy a tu a tam vrhl na studenty okolo podezřívavý pohled. Působil bezbranně a zároveň podezřele, takže ostatní seděli co nejdál od něj.

Poté co se Lambert Klatzkého zeptal, zda si dá druhé kafe, a přítel odmítl, si u mladého muže za pultem objednal velké černé americano. Klatzky k němu vzhlédl se zasmušilým výrazem. „Myslel jsem, že se mi tu bude líbit, Mikey, ale všude tu číhá příliš mnoho vzpomínek. Když jsem tady, mám pocit, jako by se to stalo včera. Vybavuju si úplně všechno, co ten psychouš provedl s jeho tělem.“ Klatzky usrkl kávy. „Bože, a ten puch, Mikey. Jako bych ho pořád cítil až na jazyku. Máš to taky tak? Jako by to bylo mojí součástí. Ta krev a smrad toho... jak se tomu říká?“

„Kadidla?“

„Jo.“ Znovu se pořádně napil, jako by se tu vzpomínku snažil utopit. „Ale jedna dobrá věc z toho přece jenom vzešla,“ podotkl. „Už jsem nikdy nev kročil do kostela. Katolické kostely jsou cítit kadidlem. Nemám ani potřebu zajít ke zpovědi.“

„Aspoň něco, řekl bych,“ odtušil Lambert. Kadidlo bylo nalezeno na tělech všech obětí Vykradače duší a Billy Nolan nepředstavoval výjimku. Z chemické analýzy vyplynulo, že kadidlovník, použitý v kadidle, byl stejný druh jako ten, který využívala řada

katolických kostelů v zemi. Na trhu byl volně dostupný, takže nebylo možné využít ho jako stopu vedoucí k pachateli.

„Poslouchej, Simone, dneska mám schůzku s vedoucí vyšetřovatelkou případu. Mám informaci, kterou možná ještě neví.“

„Fajn,“ řekl Klatzky.

„To tělo z minulého týdne, které jsi mi ukázal na fotkách, byl muž jménem Terrence Vernon.“ Lambert se napjal a čekal na Klatzkého reakci.

„Terrence?“

„Ano, Terrence. Včera večer jsem zjistil, že Terrence Vernon používal dívčí jméno své matky. Dřív si říkal Terrence Haydon. Vzpomínáš si na něho, Simone?“

„Bláznivej Terry?“ Klatzky protáhl tvář a vytřeštil oči. „Zabil Bláznivýho Terryho? Kurva práce, Mikey. Co to má znamenat? Co se to tu sakra děje?“ Slova z něho tryskala v krátkých, rychlých salvách. Ostatních lidí v jídelně si nevšímal.

„Jen klid, Simone,“ sykl na něj Lambert. Jejich směrem se ohlédlo pár studentů. Bláznivý Terry byla nepříliš nápaditá přezdívkou, kterou Terrence Haydon dostal na univerzitě. Přiřkli mu ji kvůli zvláštnímu chování, třeba proto, jak vždycky krácel přehnaně dlouhými kroky. „Já nevím. Právě proto se potřebuju sejít s inspektorkou Mayovou. V tuhle chvíli existuje spousta možností, takže nemá smysl teoretizovat.“

Klatzky popadl Lamberta za zápěstí upocenýma rukama. „Billy ale Bláznivýho Terryho skoro neznal, tak jak to s tím souvisí?“

Lambert se vymanil ze sevření. Ušklíbl se a utřel pot do ubrusu. „Může to znamenat cokoliv nebo taky nic,“ prohlásil jemnějším hlasem. „Třeba se vrah domníval, že o něm Haydon něco ví.“

„Po takové době?“

„Možné to je. Třeba Haydon kontaktoval policii. Nemůžu to vědět, dokud to pořádně neprozkoumám.“

„Co když jde ten zabiják po každém, kdo měl něco společného s Billyho smrtí? Po všech, kteří ho znali?“

„Nedramatizuj to, tohle si musíš vyhnat z hlavy. Jestli hodlá někoho zabít každých osmnáct let, tak máme velkou šanci, že z toho vyvážneme se zdravou kůží. Poslouchej, musím jít. Netuším, jak dlouho to potrvá, ale zavolám ti, až skončím. Zkus si někde trošku odpočinout.“

„Kde navrhuješ?“ zeptal se Klatzky.

„Nevím. Najdi si nějakou pohovku. Ale drž se dál od barů.“

„Nějaké další rozkazy?“

„Ne.“

Lambert dorazil ke kavárně o třicet minut dřív. Podobně jako Londýn i Bristol se vyhříval v žáru babího léta. Na zahrádce před podnikem sedělo několik lidí. Když Lambert vykročil ke vchodu, jedna žena s černými vlasy po ramena vstala. „Pan Lambert?“ zeptala se.

Otočil se k ní. „Ano?“

„Já jsem detektiv inspektorka Mayová. Sarah.“

„Jak jste mě poznala?“

„Promiňte,“ řekla, aniž by od něho odtrhla oči. „Můžu vám objednat kafe? Pak si promluvíme.“

„Bez kofeinu, díky,“ požádal ji.

Jakmile Lambert vstoupil do kavárny s vysokým stropem, ovanul ho chladný vzduch, zpočátku osvěžující, ovšem po chvíli nepříjemný. Inspektorka Mayová ho nasměrovala do malého boxu s vysokými dřevěnými lavicemi. Vrátila se se dvěma nápoji a s úsměvem se posadila proti němu. Velké hnědé oči jí jasně zářily, plné sebevědomí a inteligence. Neměla žádný make-up a Lambert uvažoval, jestli jí atraktivní vzhled v profesionálním životě pomáhá, nebo je jí spíš na škodu. Z vlastní zkušenosti tušil, že je to nejspíš kousek od obojího.

„Takže, povězte mi, inspektorko Mayová...“

„Sarah, prosím,“ opravila ho žena jemným, avšak pevným hlasem.

„Sarah. Povězte mi, co jste o mně zjistila?“

Inspektorka Mayová se předklonila a neochvějně se zadívala Lambertovi do očí. Většině lidí by její pohled připadal zdrcující, museli by se odvrátit, ale Lambert před ním neuhnul. Promluvila s mírným pobavením. „No, nejdřív ze všeho, a to je nejspíš to nejdůležitější, vím, že jste byl přítel poslední oběti Vykradače duší, Billyho Nolana. Vlastně jste byl, pane Lamberte...“

„Michaele, prosím.“

Mayová na něho zamžourala. „Michaele. Původně jste byl podezřelý.“

Lambert zkřížil ruce na hrudi a rozhodl se, že na to nebude nijak reagovat.

„Samozřejmě jste se stal jedním z mnoha potenciálních podezřelých a poměrně rychle vás vyloučili.“

Lambert inspektorku upřeně sledoval a pobídl ji, aby pokračovala.

„Po promoci vás přijali do zrychleného programu, který jste absolvoval s výbornými výsledky.“ Obdivně přikývla a krátce se zasmála. „Postupoval jste nahoru po žebříčku a dosáhl postavení vrchního inspektora.“

Lambert ji nepřerušoval, její průzkum na něho udělal dojem.

„A pak je tu ta záhada.“

„Záhada?“

„Ano, před šesti lety začala vaše práce podléhat utajení. Dneska ráno mi zavolal vrchní superintendant, protože jsem se snažila zjistit detaily.“

„Který?“

„Tillman.“

„Jistě.“

„Pomůžete mi zaplnit ta prázdná místa, Michaelé?“

„Obávám se, že ne. Jak jste říkala, je to tajné.“ Lambert o svých osobních záznamech nikdy moc nepřemýšlel, ačkoliv bylo jasné, že jeho práce pro Tillmana podléhá utajení. Prázdná místa se objevila v době, kdy se přidal ke Skupině. V duchu si poznamenal, aby se na to později podíval v Systému. Ačkoliv se to vládě nelíbilo, organizace se v mnoha ohledech řídila vlastními zákony. Jejím úkolem bylo vyšetřovat politicky citlivé případy, a proto se musela vyhnout očím veřejnosti. Přechod z oddělení kriminální policie ke Skupině představoval pro Lamberta nelehký úkol. Brzy zjistil, že musí hrát na obě strany. Její členové pracovali ve stejných kancelářích jako ostatní skupiny a údajně podléhali stejným vládním pravidlům, ale někdy míval Lambert takovou svobodu, jakou nikdy dřív nezažil.

Tým dostal střelné zbraně a prošel tréninkem na úrovni vojenské rozvědky. Lambert tušil, že se jedná tak trochu o experiment, a podle včerejšího setkání s Tillmanem to vypadalo, že se na tom nic nezměnilo.

„Ale jinak jste si vedla skvěle, Sarah.“

Střelila po něm pohledem, ale poznal, že ví, že si ji dobírá. „Tak co mi chcete říct, Michaelé?“

Lambert na ni ze začátku nechtěl příliš tlačit. „Trošku jsem si ten případ procházel,“ přiznal.

„Přirozeně,“ přikývla Mayová.

„Obzvláště mě zaujala jedna oběť, Terrence Vernon.“ Sledoval Mayovou, jak zareaguje. Jestli ji to překvapilo, nedala to najevo.

„Co je s ním?“

„Uvažoval jsem, co všechno jste o něm zjistili.“

„Kolik toho o případu víte?“

„Jak jsem řekl, četl jsem záznamy.“